

er ingenting, slet ikke har disse Penge. Den eneste Vej, han har til at skaffe dem frem, er at ty til Laan. Hans Budget er i Forvejen langt overskredet, og disse 150,000 Kr. kunne ikke afholdes af de løbende Indtægter, men kunne ene og alene afholdes ved, at vi gøre Laan i Udlandet. Men naar man gaar til en Udgift, der ikke er nødvendig, ikke i nogen Maade er paakrævet, og den kun kan afholdes ved Laan, forekommer dette mig at være en letsindig Finanspolitik. Hvis en Privatmand fandt paa at give Penge ud til Koncerter og lignende og ikke havde anden Udvej til at skaffe Pengene til Veje dertil end at stifte nye Laan, synke dybere i Gæld, vilde vi dog alle fordømme en saadan Økonomi og sige, at han handlede grænseløst letsindigt, og vi vilde have Ret til at sige, at hele den Maade at disponere paa førte ham henimod økonomisk Ruin. Det var det, jeg tillod mig at sige i Gaar, at den Maade, hvorpaa Regeringen disponerer, fører Landet henimod dets økonomiske Ruin.

Jeg gjorde i Gaar den Bemærkning om Dagsordenen, at det saa lidt underligt ud, at denne Militærmusik var sat i Spidsen for den Række af tunge Skattelove, der kom bagefter. Dertil svarede den højtærede Forsvarsminister, at det var ikke ham, der lavede Dagsordenen, det var vor højtærede Formand. Javel, det ved jeg meget godt. Det vidner saa maaske om, at vor højtærede Formand er en fin og forstandig Kok, der forstaar at sætte saadanne Forretter frem, at Efterretterne ogsaa kunne glide ned.

Den højtærede Forsvarsminister vilde saa bebryde os Socialdemokrater, at vi ikke vare sparsommelige, at vi ikke vare bange for at stille Krav til Statskassen. Jeg vil overfor denne Paastand udtale, at Socialdemokratiet er det mest sparsommelige Parti her paa Rigsdagen. (Munterhed). Ja, havde de Herrer, som nu le saa højt, og som føre en Politik, der fører os dybere og dybere ned i Statsgæld, der fører den ene tunge Skattebyrde med sig efter den anden — det synes de Herrer er saa morsomt, det le de ad, men det gøre Vælgerne ikke, de ville ikke le ad det — fulgt vor Politik, saa havde Staten ikke, det er ikke nogen Paastand, det kan bevises med Tal hentede fra Finansloven, befundet sig i den ulykkelige finansielle Tilstand, hvori den nu befinder sig. Da havde der været Balance baade paa vort Budget og paa vort Regnskab. Vi vilde have været fri for nye og forøgede Skattebyrder, vi vilde

have været fri for den ydmygende Stilling tre Gange i Løbet af et Aar at skulle gaa til Udlandet og gøre store Statslaan.

Jeg sagde i Gaar, at den højtærede Minister havde ikke handlet loyalt i denne Sag. Jeg indrømmer, at det er en stærk Udtalelse, men den er fremkaldt derved, at den højtærede Minister ved alle Lejligheder, baade her i Salen og udenfor, staar frem og taler om sin loyale Fremgangsmaade. Forsvarslovene, siger han, skulle gennemføres loyalt. Men saa lader man Forsvarslovene være i Ro. Vi erindre alle, at i de lange Aar, Kampen førtes om Forsvarslovenes Tilblivelse, var et af de Argumenter, som kom frem med Styrke, dette: Nu skal der være Ro om den Sag, nu skulle vi have en Afgørelse, vi ere ikke tjente med denne oprivende Politik, med, at vi skulle strides og slaas om disse Forsvarslove, nu maa vi have en Ende paa den Sag, nu maa der skaffes Ro til Veje. Ja, men nu er denne Ro skaffet til Veje ved Forsvarslovenes Vedtagelse i 1909. Og naar man endelig lykkelig og vel har faaet Trolden ned i Æsken og Laaget sat forsvarligt paa, gør man bedst i at lade den blive der. Saa skal man ikke pille ved Laaget og lukke det op, som den højtærede Forsvarsminister har gjort, og atter mane dette Spøgelse frem, der igen kan fremkalde Strid og Uro i Befolkningen. Derfor havde det været bedst, om den højtærede Forsvarsminister loyalt havde søgt gennemføre disse Love, hverken søgt at trække fra eller lægge til. Men det er det, han gør, idet han kommer med et Forslag, som utvivlsomt vil forøge de Udgifter, der i Forvejen ere bevilgede.

Den højtærede Forsvarsminister tog sin Ordfører til Indtægt og kom med et Citat af den ærede Ordfører. Jeg forstaar nu ikke, hvorfor den ærede Forsvarsminister gjorde det, og jeg tror, at Ordføreren havde været bedst tjent med, at det Citat ikke var blevet læst op, for det var et Citat, som jeg akkurat lige saa godt kunde have læst op og taget til Indtægt for mit Standpunkt. Jeg skal saaledes blot læse Slutningen af den Udtalelse, som den højtærede Minister hentydede til. Der siger den ærede Ordfører: „Nu foreslaas der imidlertid, om jeg kan kalde det saa, en Betænkningstid, en Overvejelsestid paa 2 Rigsdagssamlinger, og jeg vil saa haabe, at Overvejelserne kunne resultere i noget, vi alle kunne enes om, enten det saa bliver, at man afskaffer Musikken eller lader den bestaa i et vist Omfang“. Et bedre Stykke Gummilasticum end denne Ud-